

Johan berättar

Addis Abeba 20 november

Det började väldigt sansat. Jarle mötte mig på flygplatsen och vi tog en blå fin taxi till Hotel Yilma, där Jarle fått sätta upp tältet i trädgården (!). Han själv bor i sin bil och jag bor i tältet. Vi tog ett par öl och pratade. Han är väldigt lätt att ha med att göra, lätt till skratt och ha förmågan att se lösningar och möjligheter, snarare än problem och hinder.

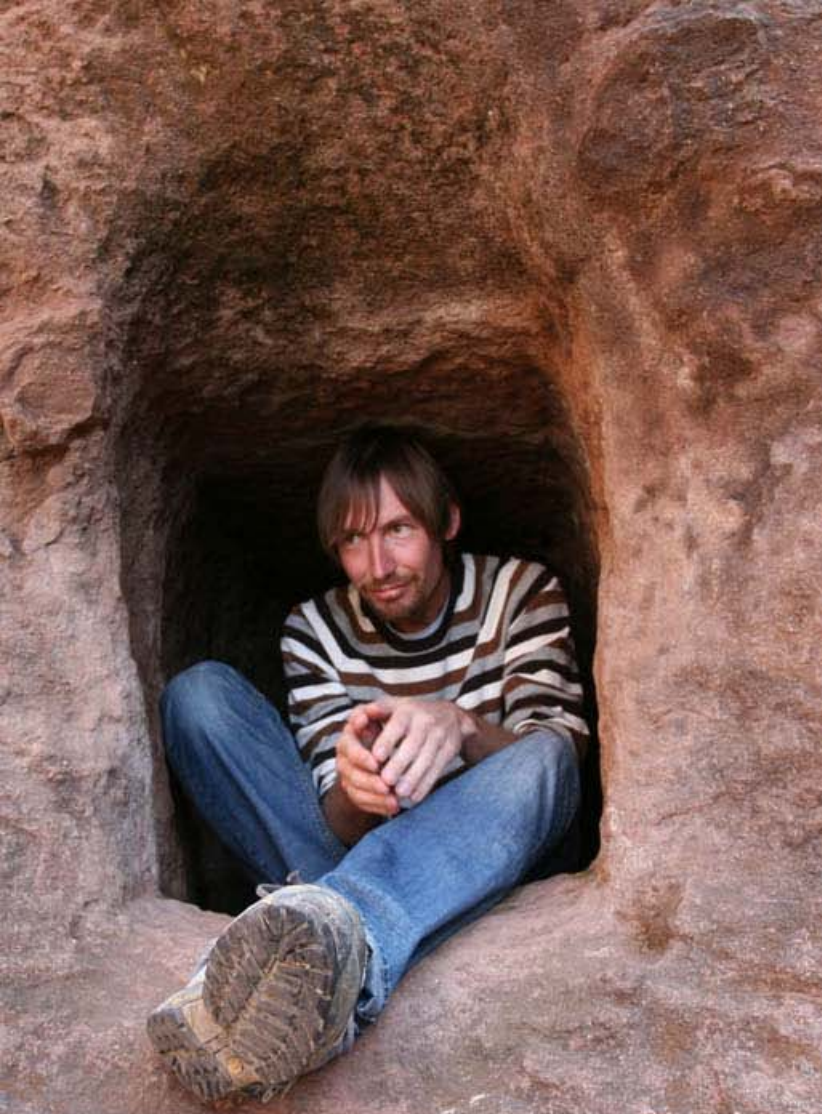
Luften är klar och sval – en stor skillnad mot ångbastun Dar es Salaam. På natten var det till och med kallt under det tunna canvastaket. Hundarna höll konsert hela natten och på morgonen kom trafiken. Men det är en hyggligt lugn gata. Personalen på hotellet är vänlig och mjuk, låter oss duscha i ett ledigt rum utan att ta betalt för det och allt. Kaffet är en dröm.

Vi har börjat titta på kartan och har nog bestämt oss för att resa norrut och sedan mot sydost. Men först väntar ett par dagar i Addis. Snart ska vi till svenska ambassaden och få lite tips och råd på vägen. Det är tråkigt att inte Moa är med.

Addis är verkligen en härlig stad. Lugn och sansad, med massor av kaffeställen med utmärkt kaffe... Fem miljoner invånare – det borde innebära kaos, hets och ilskenhet, men här finns bara massor av leenden, värme och medkänsla. Till och med när vi nästan (av misstag) prejade en annan person av vägen möttes vi av skratt. Och det var inte ett skratt som det som en del av en slags krishantering, utan ett genuint skratt. Människorna vill gärna bli fotograferade och ljuset är perfekt i gryning och skymning.

Vi besökte svenska ambassaden i dag och förhörde oss lite om säkra vägar och vi berättade för personalen att vi var här och vad vi planerade att göra. De var mycket glada över vårt äventyr och kommer att följa cape2cape med stort intresse. Det är roligt att vara en del av resan, måste jag säga. Även Somalia som

resmål kom upp och ambassadpersonalen var inte alls negativ till att resa i norra Somalia (Somaliland). Vi får se hur det blir... Eventuellt åker Jarle, medan jag stannar kvar i Harar eller däromkring i några dagar.

Ingrid Löfström Berg och ett par andra tog emot oss på ambassaden. Vi pratade ganska länge om Sidas arbete i landet, om omprioriteringar och hur INFO kan samarbeta bättre med ambassaden. Det gav en hel del. Framför allt var den positiva attityden till kommunikation och ökat samarbete härligt att känna. De uttryckte också sitt gillande för den INFOs nya organisation.

Jag avslutade ambassadbesöket med att få ett letter of recommendation för visum till Djibouti. Det visade sig i morse att även EU-medborgare måste ha visum dit, tvärtemot vad jag tidigare fått information om.

Jarle är extremt bra på att få kontakt med folk och på att få folk på sin sida. Det är ovärderligt på en sådan här resa. Den inbjudande attityden gör att man kommer så mycket längre än med den avvisande, lätt rädda attityden som så många utlänningar tenderar att klä sig med. Han har berättat en hel del om sina möten med människor längs resan. Han gör ju också en bok om barn i tioårsåldern i alla länder han besöker. Två berättelser har fastnat. En om en pojke i Zambia som bodde tillsammans med sina fyra systrar. Jarle frågade om han jobbade lika mycket som sina systrar hemma. "Nej", svarade pojken. "Varför inte?" Svaret kom direkt och tveklöst: "I'm a boy!" Hur svårt är det

inte att bryta könsmönster i sådana samhällen? Den andra historien handlade om en flicka i Zimbabwe som fick frågan om när senaste gången hon grät var. "I torsdags", svarade hon. Då hade läraren slagit henne för att hon inte hade kunnat en fråga i skolan. "Vad tyckte du om det?", frågade Jarle. "Det är bra", svarade hon. "Det gör att jag blir mer motiverad att lära mig bättre." Konstigt.

Betsy, bilen vi åker i, är en rolig bil. Massor av folk kommenterar den hela tiden – alltid gillande. Det är ett stort åbåke – större än jag trodde. Den väger nästan tre ton och är en maktfaktor på gatorna. Störst går först, heter det ju. Vi kommer oftast först.

Vi besökte National Museum i dag också. Det ska vara ett av de bästa museerna i Afrika söder om Sahara. Mänsklighetens vagga, med uråldriga skelettet efter "Lucy" som främsta ikon, presenteras väldigt fint på museet. Men förutom det och en sektion med modern och äldre etiopisk konst var det inte så väldigt mycket att skryta över. Det borde kunna innehålla så mycket mer. Men det är ändå intressant att se vad som presenteras och hur. De stora – riktigt stora – nationalskatterna från Aksum och Harar, Lalibela och Blå Nilens vattenfall har knappt fått något utrymme alls. Det ska bli spännande att åka dit i stället och se det på riktigt. Berättar mer om dem då.

Skymningen var i antågande när vi åkte hemåt. Från den bergssida som museet ligger på hade vi en otrolig utsikt över stan. Vid femtiden låg ett dis över Addis. Det var röken av hundratals eldar som fick stan att liksom pyra. Röken tycktes komma från taken, från väggarna på de enkla husen. Vi stannade och träffade flera familjer som ville visa oss sina hem. Även en gammal präst med starr ville hälsa. Framför en av familjernas hus satt en ung tjej och fick hjälp av sin mormor med att fläta om håret och småsyskonen lekte med ett (för mig) konstigt trärör. Ingen aning om vad de gjorde... Men öppenheten var så hjärtlig och på något sätt enorm. Mamman i huset bjöd mig in i en familjens lilla uthus. Den var byggd av träpinnar och lite lera till stöd. Ovanpå låg ett plåttak och inne brann två eldar. På varje eldstad stod ett stort runt, grunt fat med små bitar av något tämligen odefinierbart på. Det såg ut som bark ungefär. "Bröd", sa kvinnan. Hon pratade knappt någon engelska, men förklarade att de bakade bröd på faten. Röken stod runt hela henne när hon rörde om bland bitarna. Det varma solljuset kom in genom en öppning i väggen och skickade ett nästan religiöst ljus in över golvet. Röken var så tät och så svidande i ögonen. Det luktade inte bröd, det luktade bara rök. Och nedanför hennes hus fanns dussintals andra hus som också rykte. Det var väldigt vackert.

Längs vägen den sista biten hem, i rusningstrafiken, tycktes de små affärerna med frukt, grönsaker, pumpor, kläder, reservdelar och hundra andra grejor, glöda i kvällssollen. Addis är en bra upplevelse. Addis är en glad stad.

Nu ska jag sova och vänta på att hundarna börjar sjunga igen.